

Elhunyt dr. Bustya Dezső nyugalmazott lelkipásztor

2019. 07. 29.

„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.” (Jn 12,26)

Szomorú szívvel, de Isten akaratában megnyugodva adjuk hírül mindazoknak, akik ismerték és szerették, hogy **dr. Bustya Dezső** nyugalmazott lelkipásztor, az Erdélyi Református Egyházkerület volt püspökhelyettese életének 85. esztendejében, 2019. július 29-én hazatért Gazdájához.

Hálával köszönjük Istennek mindazt a jót, amit az ő élete és szolgálata által nekünk ajándékozott. Hisszük, hogy az, aki kézen fogva vezette földi életútján, immár átvitte őt a halálból az életre.

Temetése **2019. július 31-én, szerdán d. u. 3 órától** lesz a marosvásárhelyi református temetőben.

Kérjük a temetésen részt venni szándékozókat, hogy koszorú helyett csak egy szál virágot hozzanak sírjára.

A gyászoló család.

Bustya Dezső 1935. február 2-án, Erdőszentgyörgyön született. Első elemi osztályát Szövérdén, édesapja szülőfalujában járta, a többi osztályt már Kolozsváron, a Ráskay Lea utcai állami

népiskolában. 1945 őszén beiratkozott a Kolozsvári Református Kollégiumba, itt tanult hetedik osztályos koráig, míg az első tanügyi reform következtében, a „kisérettségi” után egyszerre kilencedik osztályos lett. Az iskola ekkor már a 2-es számú Állami Magyar Fiúliceum nevet viselte. Érettségi vizsgát tett 1952-ben, s ez év nyarán felvételi vizsgát tett a Bolyai Tudományegyetem Filológiai Karára, magyar nyelv és irodalom szakra. Azonban beiratkozásra már nem került sor, ugyanis az 1951-52-es tanévben néhány fiatallal az Illegális Kommunistaellenes Szervezetet (IKESZ) tagja lett.

1952. május elsejére virradóan 2000 darab magyar-román nyelvű röpcédulát terjesztettek a városban. A Szekuritáté bizonyos feljelentés alapján rajtaütött a csoporton, annak tagjait pedig egy éjszaka letartóztatták. Törvényszéki tárgyalásra 1953 márciusában került sor, Bustya Dezsőt és társait öt-nyolc évi letöltendő börtönbüntetésre ítélték. Bustya Dezső öt évet kapott, amiből két évet töltött le, ugyanis 1954-ben külön rendelettel az egész csoport kegyelmet nyert.

Állami egyetemre nem nyerhetett felvételt; egy évet tisztviselőként dolgozott a kolozsvári karton- és papírlemezgyárban, majd 1955 őszén sikeres felvételi vizsga útján a Református Teológiai Fakultás hallgatója lett. 1959-ben segédlelkézi vizsgát tett, egy évet a teológián töltött ifjúsági felügyelőként, akkori elnevezéssel „seniorként”. 1960-ban tett nagypapi vizsgát, és következtek a gyülekezeti szolgálatok. Mindenütt általában a megelőző szolgálati idő kétszeresét töltötte: 1960-65 között a Ludastelepi Református Egyházközségben, 1965-75 között a vízaknai egyházközségben szolgált. Innen hívta meg a templom nélküli marosvásárhely-alsóvárosi gyülekezet lelkipásztorának 1975-ben, s itt szolgált 1995-ig, amikor Csiha Kálmán püspök ismételt kérésére elvállalta a kolozsvári Bethlen Kata Diakóniai Központ igazgatását, s ezzel együtt az egyházkerületi diakóniai előadói tisztséget.

Az 1994-es egyházkerületi közgyűlés megválasztotta egyházkerületi főjegyzőnek, püspökhelyettesnek. Eközben felépült a marosvásárhely-alsóvárosi gyülekezeti központ templommal, irodával, parókiával, így ezt a közegyházi szolgálatot is elvállalta. Közben állandóan tanult, előbb magiszterjelölti kollokviumokat tett, majd beiratkozott a doktori tanfolyamra, azonban politikai múltja miatt szigorlatot csak a rendszerváltás után, 1992-ben tehetett ótestamentumi bibliai tudományokból.

Egyházkerületünket több külföldi konferencián képviselte (Németország, Svájc, Magyarország), néhány anyaországi és belföldi konferenciának előadója is volt. Több egyházi tisztséget viselt a marosludasi, majd a brassói egyházmegyében (levéltáros, missziói előadó), az egyházkerületnél közgyűlési tag, fegyelmi bizottsági tag, valamint a Zsinati Állandó Tanács tagja. A teológián negyedszázadon át tagja (sokszor jegyzője) a lelkészképesítő bizottságnak és több más, kerületi meg kerületközi bizottság tagja vagy elnöke. Marosvásárhelyen több évig működtette az iszákosmentő missziót.

Tanárként is munkálkodott: Marosvásárhelyen, majd Kolozsváron, a Református Tanárképző Karon, a Református Diakonisszaképző Főiskolán, majd nyugdíjasként is 2000-2009 között a marosvásárhelyi Kántor-Tanítóképző Főiskolán. A sajtóban 1965 óta jelentek meg cikkei, tanulmányai a Református Szemlében láttak napvilágot. Felkérésre Marosvásárhelyen megalapította kiváló szerkesztői gárdával az Üzenet című gyülekezeti lapot, amelynek kihagyásokkal több éven át főszerkesztője és a lapot szerkesztő bizottság tagja volt. Az 1989-es változások után több külföldi lapban is jelentek meg írásai. Az ige hasogatása és a jó szervezőkészség karizmája mellett Isten szép családdal is megajándékozta. 1959-ben vette feleségül a bánffyhungyadi származású Mátyás Erzsébetet, akivel együtt megtapasztalhatta a többszörös gyermekáldás csodáját – négy gyerekük született: Zsuzsanna, János, Sándor és Borbála, illetve hét unoka: András, Benjámin, Bence, Zsófia, Abigél, Áron és Dániel.

A szerző eddig megjelent kötetei:

Jób könyve a bölcsességirodalmi etika keretében. Doktori dolgozat. Stúdium, Kolozsvár 1996.

A lélek éhsége. Igehirdetések. Erdélyi Református Egyházkerület, Kolozsvár 1998.

Én mindenkor veled vagyok. Alkalmi igehirdetések gyűjteménye. Erdélyi Református Egyházkerület, Kolozsvár 2003.

Aki titeket hallgat, engem hallgat. Igehirdetések. Királyhágómelléki Református Egyházkerület, Nagyvárad 2006.

Örömmel a világnak. Evangelizációs és bűnbánati heti igehirdetés-sorozat. Erdélyi Református Egyházkerület, Kolozsvár 2008.

Gazdámnak célja volt velem. Önéletrajzi mozaikok. Mentor, Marosvásárhely 2009.

Félévezred után. Prédikációk, Ige által sugalmazott elmélkedések a reformáció 500 éves múltja után. Erdélyi Református Egyházkerület, Kolozsvár 2018.